ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 578 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΔΕΥΤΕΡΑ 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40,** τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20,** κατὰ μῆνα λ. **15,** ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10.**

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Συμπολῖται,

Πρὶν ἢ δώδεκα ἐκλογεῖς ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν ὑποψηφιότητά μου διὰ τὴν κενωθεῖσαν βουλευτικὴν θέσιν τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω τὰς πολιτικὰς σκέψεις μου, ἵνα καὶ αὐτὴ ἡ περὶ ὑποψηφιότητός μου πρότασις φέρῃ χαρακτῆρα πράξεως ὄχι προσωπικῶν μου φίλων, ἀλλὰ συνομοφρονούντων συμπολιτῶν μου.

Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ τόπου καταστάσεως κηρύττω διὰ βραχέων, ὅτι τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη ἀπέτυχεν ἰδιαζόντως ἐν ταῖς φορολογικαῖς αὐτοῦ ἀποπείραις καὶ ὅτι ἀνάγκη ἐπείγουσα νέας πολιτικῆς οἰκονομικῆς, ἐπὶ τῆς φειδοῦς καὶ μετρίας τινὸς φορολογίας ἐρειδομένης.

Ἀλλ' ἀπὸ ἓξ μηνῶν ἡ προσοχή μου κυρίως ὑπερπηδᾷ πέραν τῶν συνόρων τοῦ Κράτους. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐν ταῖς πρωτευούσαις τῆς Δύσεως συνεντεύξεις πολιτικῶν καὶ ἡγεμόνων καὶ συμμαχίαι καὶ συνεννοήσεις συνάπτονται μετ' ἀπειλητικῆς τινος ἐπιδεικτικότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἔδαφος τῆς προσφιλοῦς καὶ ἑλληνικωτάτης Μακεδονίας βοᾷ ἐκ τῶν διατρεχόντων αὐτὴν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ξένων πρακτόρων καὶ ξένων κατασκόπων καὶ παντὸς εἴδους καὶ πάσης φυλῆς ῥαδιουργῶν.

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ τελευταία ἀνατολικὴ κρίσις ἐπίκειται καὶ ὅτι ἡ ὁριστικὴ διανομὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας χωρῶν εἶναι ἐπὶ θύραις· τὸ παρελθὸν θέρος ὑπῆρξεν ἐποχὴ διασκέψεων· καὶ πιστεύω ὅτι ὁ ἐπερχόμενος χειμὼν θὰ ἴδῃ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐν Βερολίνῳ καὶ Κοπεγχάγῃ ἱεροκρυφίων συνεννοήσεων.

Τούτου δοθέντος, τὸ καθῆκον τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἕν: νὰ διασώσῃ τὴν Μακεδονίαν ἀπό τε τῶν Αὐστριακῶν χειρῶν καὶ ἀπὸ τῶν Ῥωσσο-Βουλγαρικῶν. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἄνευ τῆς Μακεδονίας δὲν εἶναι μήτε ἀσφαλὲς καθ' ἑαυτό, μήτε βιώσιμον ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐὰν μὲν οἱ Αὐστριακοὶ κατέλθωσιν εἰς Θεσσαλονίκην, ἡ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἔσεται προβληματική. Ἐὰν δὲ οἱ Βούλγαροι καταστῶσι κύριοι τῆς Μακεδονίας, ἡ Θρᾴκη καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις θὰ ἐπικοσμήσωσι τάχιστα τὸ Βουλγαρικὸν καλπάκιον.

Ὑπάρχει εἰσέτι καιρός, ὑπάρχουσι μέσα ἀποτροπῆς τοῦ διπλοῦ τούτου κινδύνου, ἐὰν ὁ Ἑλληνισμὸς ἀνοίξῃ ἐπὶ τέλους τὰ βεβαρημένα ἐκ πτωματικοῦ ληθάργου βλέφαρα. Γρηγορεῖτε ἀδελφοί· τῆς Μακεδονίας ὁ κίνδυνος εἶναι κίνδυνος τοῦ γένους ἡμῶν καὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ ὑπερβῶ τὸν κύκλον τοῦ δημοσιογράφου, ὅστις ἀτυχῶς παρ' ἡμῖν ἐλάχιστα εἰσακούεται, καὶ νὰ ἀναλάβω τὰ ὅπλα τοῦ πολιτικοῦ κατὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Φρονῶ ὅτι οἱ ἐκλογεῖς τῆς πρωτευούσης ἐπαρχίας τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους, οἱ διακριθέντες τοσάκις ἐπὶ φιλοπατρίᾳ, θὰ ἀπεδείκνυον συγχρόνως καὶ ἀληθῆ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ἐὰν ἀνελάμβανον τὴν ἐγκαταλελειμμένην Μακεδονίαν ὑπὸ τὴν ἑαυτῶν προστασίαν καὶ ἐνεθάρρυνον διὰ τῆς πολυτίμου αὐτῶν ἐμπιστοσύνης τοὺς παρέχοντας ἐγγύησιν σοβαρᾶς καὶ ἀφωσιωμένης ἐθνικῆς πολιτικῆς, ἀπηλλαγμένης μικροκομματισμοῦ καὶ προσωπικῶν ἐρίδων.

Χαίρετε.

Ἐν Ἀθήναις 25 Σεπτεμβρίου 1883

Κωνσταντ. Ν. Ἱεροκλῆς

Δημοσιογράφος

Ο ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΙΒ'

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βεβαίως θὰ ἐμάθετε ἐν Ἀθήναις, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, πρό τινος καιροῦ ἐτιτλοφορήθη ὑπὸ τοῦ πονηροῦ σιδηροῦ πρίγκηπος συνταγματάρχης τοῦ 15ου τῶν Οὐλάνων τοῦ Στρασβούργου. Ἡ εἴδησις αὕτη ἐνεποίησε βαθείαν αἴσθησιν εἰς τὸν παρισινὸν λαόν. Πρέπει νὰ ἦναί τις τυφλὸς ἢ βασιλεὺς ὅπως μὴ παρατηρήσῃ τὴν ὑπὸ τῆς τευτονικῆς ἀλώπεκος στηθεῖσαν παγίδα. Συνταγματάρχης τῶν Οὐλάνων τοῦ Στρασβούργου! Μεγαλείτερον ράπισμα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δοθῇ ὑπὸ τοῦ Βίσμαρκ διὰ τοῦ Ἀλφόνσου ἐπὶ τοῦ ἐρασμίου τῆς Γαλ. Δημοκρατίας προσώπου. Συνταγματάρχης τῶν Οὐλάνων, τοῦ σώματος δηλ. ἐκείνου, ὅπερ θηριωδέστερον παντὸς ἄλλου ἐπολέμησεν, ἐσφαγίασεν, εἰσήλασεν, ἔκαυσεν, ἐρήμωσεν, ἐλεηλάτησεν, ἐδήωσε κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον. Συνταγματάρχης τῶν Οὐλάνων! Ἕως ἐδῶ, πολὺ καλά. Φιλοφροσύνης καὶ εὐγενείας μεταξὺ τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν ἔθιμον. Ἔπειτα καταφύγιον τῶν πτω-

χῶν αὐτῶν βασιλέων ἐν δισέκτοις χρόνοις. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι καὶ ὁ Γεώργιός μας εἶνε στρατηγὸς μάλιστα δέν ἐνθυμοῦμαι τίνος ἔθνους. Τῆς Ρωσσίας νομίζω. Ἐν ἐνδεχομένῃ λοιπὸν τῶν πραγμάτων παλιρροίᾳ, τί ἔχει νὰ χάσῃ; Στρατηγὸς Ρῶσσος, ὡραῖον! Ἕως ἐδῶ λοιπὸν οἱ Παρισινοὶ θὰ ἐσιώπων. Ἀλλὰ τοῦ Στρασβούργου! Αἴ! αὐτὸ δὲν τρώγεται πλέον, κύριε Ἀλφόνσε.

Πρὸ τούτου δὲν κρίνω ἄσκοπον νὰ σοὶ ἀναφέρω, ὅτι τὸ ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Ὁμονοίας ἄγαλμα τοῦ Στρασβούργου, εἶνε εἰσέτι σημαιοστόλιστον καὶ πενθηφορεῖν ἀπὸ τῆς 14ης Ἰουλίου ἐπετείου τῆς ἁλώσεως τῆς Βαστίλης ἑορτασθείσης κάλλιον πάσης ἄλλης προγενεστέρας, ἕνεκεν τοῦ θανάτου τοῦ Γαμβέττα. Οὐδεὶς λαὸς δίδει περισσότερον τοῦ Παρισινοῦ σημασίαν εἰς τὰ τοιαῦτα! Καὶ οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ γνωρίζει τὴν ἱστορίαν του. Πρὸ τῆς τριχρόου σημαίας ἐνθουσιᾷ ἀναμιμνησκόμενος τὰς πυραμίδας, πρὸ τοῦ κολοσσιαίου ἀγάλματος τῆς Δημοκρατίας ἀγαλματοποιεῖται ἐνθυμούμενος τὸν Κάμιλλον Δεμουλῖνον, καὶ πρὸ τῆς στήλης τῆς Βαστίλλης μεταρσιοῦται ψιθυρίζων τὴν Μασσαλιώτιδα. Ὁ βαθμὸς λοιπὸν τοῦ συνταγματάρχου τῶν Οὐλάνων τοῦ Στρασβούργου, ἀπονεμηθεὶς τῷ Ἀλφόνσῳ, ἦτο ἐμπαιγμὸς εἰς τὰς παρισινὰς αὐτὰς φιλοπολέμους ἐκδηλώσεις, ἢ ἐπισφράγισις μυστικῆς μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Γερμανίας συμμαχίας; Ἦτο ἐπίδειξις ἐκ μέρους τοῦ Ἀλφόνσου κατὰ τοῦ ἱσπανικοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος, ἀδιακόπως ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ ὑποδαυλιζομένου; Ἦτο διαμαρτύρησις τῶν βασιλέων κατὰ τοῦ δημοκρατικοῦ ρεύματος, ὅπερ κέντρον ἔχον τοὺς Παρισίους. ἀπειλεῖ ὁσημέραι νὰ κατακλύσῃ τὴν Εὐρώπην; Ὁ Παρισινὸς ὑπώπτευσε πάντα ταῦτα καὶ ἐγένετο παρισινώτερος τοῦ συνήθους. Ὁ ἀδιάλλακτος «Ροσεφόρ», ὁ «Κλεμανσὼ», ὁ «Ριζοσπάστης», τὸ κερανυοβόλον «Rappel» ἤρχισαν νὰ ρίπτωσι πεπυρακτωμένους μύδρους. Τοῦ πρώτου μάλιστα τὰ φλογερὰ ἄρθρα ὤζον πυρίτιδος καὶ Δήμου. Ἐπὶ τῇ εἰδήσει μάλιστα ὅτι ὁ Οὐλάνος βασιλεὺς θὰ διήρχετο ἐπισήμως ἐκ Παρισίων, τῇ 29ῃ Σεπτεμβρίου, ἐνῷ πρότερον εἶχε διέλθει οὔτε στιγμὴν διαμείνας ἐνταῦθα incognito, οἱ ἀδιάλλακτοι ἐρρύαξαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἠνάγκασαν τὸν σοφὸν καὶ μετριοπαθῆ «Χρόνον» νὰ παρέμβῃ, συνιστῶν τῷ λαῷ εὐγένειαν καὶ μετριοπάθειαν. Ἡ Epoca ἱσπανικὴ ἐφημερὶς συνεβούλευσε τὸν Ἀλφόνσον νὰ μὴ διέλθῃ ἐκ Παρισίων. Ἅπαντες προγσθανόμεθα προσέγγισιν σπουδαίου καὶ πρωτοφανοῦς γεγονότος μέλλοντος νὰ ἐκπλήξῃ τὴν βασιλικὴν Εὐρώπην. Εἰς μάτην οἱ μετριοπαθεῖς δημοκρατικοὶ διὰ τῶν ὀργάνων των προσεπάθουν νὰ κατευνάσωσι τὸν λαὸν συνιστῶντες αὐτῷ ψυχραιμίαν καὶ ἱπποτικὴν ἀδιαφορίαν. Εἰς μάτην τὴν παραμονὴν τῆς ἀφίξεως τοῦ Βασιλέως-συνταγματάρχου, ἐξεδόθη τὸ πρόγραμμα τῆς ὑποδοχῆς, καθ' ὃ ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μετὰ τῶν ὑπουργῶν θὰ ὑπεδεξιοῦντο τὸν βασιλέα ἐν τῷ Βορείῳ σταθμῷ, καὶ καθ' ὃ στρατιωτικαὶ τιμαὶ θὰπεδίδοντο αὐτῷ. Εἰς μάτην ὁ «Φιγαρὼ» τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου δριμὺς ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῶν ἀδιαλλάκτων, οἵτινες ἰδόντες καὶ αὐτοὶ τὸ κρίσιμον τῆς περιστάσεως συνίστων περιφρονητικὴν ἀδιαφορίαν τῷ λαῷ. Εἰς μάτην. Οὕτως ἔδοξε τῷ Λαῷ. Vox populi, vox dei.

Ἤμην ἐκεῖ παρών. Ὁ βασιλεὺς ἀφίκετο τῇ 3 καὶ 40 μ. μ. ἐν τῷ βορείῳ σταθμῷ. Ὁ παρισινὸς εἶν τοιαύτας περιστάσεις δὲν παραχωρεῖ τὴν θέσιν του, καὶ ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ἡ πρὸ τοῦ σταθμοῦ πλατεῖα Dunkerque καὶ τὸ βουλεβάρτον Denain ἤρξατο πληρούμενον περιέργων. Ὁ μάγκας, ὅνπερ ἀπηθανάτισεν ὁ Οὐγκὼ ἐν τοῖς Ἀθλίοις, ἤρξατο κυκλοφορῶν, συρίζων, ψάλλων, ἐμπαίζων, εὐφυολογῶν, ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐφ' ὧν ἐκρεμᾶτο δίκην σταφυλῆς, παίζων τὸν μῦθον τοῦ ἀρνίου καὶ τοῦ λύκου πρὸς τοὺς κάτωθεν τῶν δένδρων θεατάς. Γραῖαι παρισιναὶ φέρουσαι ἐπὶ τῆς ράχεώς των τρεῖς ἐπαναστάσεις καὶ ἄλλας τόσας δημοκρατίας, ἐξασκήσασαι δύο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐντιμα ἐπαγγέλματα, συνωμίλουν ζωηρότατα διηγούμεναι τὰ διάφορα ἐπαναστατικὰ συμβάντα εἰς τὰς περιέργους τοῦ ἡμίσεως κόσμου κυρίας, αἵτινες ᾐσθάνοντο πρὸς αὐτὰς ὀμοιοπαθητικήν τινα κλίσιν. Τῇ 2 ὥρᾳ μ. μ. ἡ πλατεῖα. τὸ βουλεβάρτον, καὶ ἡ ὁδὸς Λαφαγὲτ ἢ ἡ Φαγέτα, ὅπως ἐξελληνίσεν αὐτὴν σύγχρονος δημοσιογράφος Ἀθηνῶν, ἠρίθμουν 100—12 θεατῶν συνοστιζομένων μέχρις ἀσφυξίας καὶ ὅμως ἐπωφελουμένων καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἐπεισοδίου, ὅπως εὐφυολογήσωσι δι' ἐξόδων πάντοτε ξένου μὴ γνωρίζοντος τοὺς παρισινούς. Θῦμα τῆς παρισινῆς θυμηδίας ἐγένετο καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς τῶν «Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου. Μολις τὸν ἐξετρύπωσαν διὰ μέσου τοῦ πλήθους προσπαθοῦντα νὰ διέλθῃ, διαγκωνιζόμενον, ἀσθμαίνοντα καὶ καταπόρρυρον ὡς αἱματόεν μπιφτὲκ, τὸ πλῆθος ἤρξατο κραυγάζον:

— Νὰ, νὰ ὁ Βλῶβιτς.
— Κάτω ὁ Βλῶβιτς.
— Γιοῦχα τοῦ Βλῶβιτς!
— Pot à tabac!
— A quel magot!
— Zut pour Blowitz!

Ἀγοραία τις ἅμαξα φέρουσα εἰς τὸν σταθμὸν Ἀμερικανὸν ἢ Ἄγγλον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐγένετο δεκτὴ διὰ κραυγῶν καὶ γελώτων.

Ὁ Ἀμερικανὸς χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του ἐξέβαλλε τὸν πῖλόν του καὶ ἐχαιρέτα ἐν μέσῳ ἀσβέστων γελώτων.

Περὶ τὰς 3 καὶ 30 προσεγγιζούσης τῆς φερούσης τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ἁμάξης ὁ λαὸς, ὡς δι' ἑνὸς στόματος ἀνέκραξεν:

— Vive la Republique.

Ἠπόρησα διατί ὁ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ βουλεβάρτου στρατὸς δὲν ἔφερεν ὅπλα ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ προέδρου. Ὁ «Χρόνος» ὅμως τῆς χθὲς διεβεβαίωσεν ὅτι τοιαύτη διαταγὴ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Βλέπων τις τοὺς ἀρήϊον παράστημα ἔχοντας φίππους θωρακοφόρους καὶ τὴν ἀρειμάνιον καὶ γενναίαν ἐθνοφρουράν, ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἀναμνησθῇ τῶν χρόνων ἐκείνων καθ' οὗ, ἡ δόξα ἀπέκαμε ἀκολουθοῦσα τὰς λεγεῶνας εἰς τοὺς θριάμβους καὶ τὴν νίκην;

Τῇ 3 καὶ 40 μ. μ. ἀφίκετο ὁ βασιλεύς. Γενομένης αὐτῷ τῆς ὑπὸ τοῦ Γρεβὺ παρουσιάσεως τῶν ὑπουργῶν, ἐκτὸς τοῦ Τιμβωτὲν ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν ἀδιαθετοῦντος (:), ὁ Ἀλφόνσος ἐξῆλθε γαλήνιος καὶ ἥρεμος ἐκτὸς τοῦ σταθμοῦ, ὅπως εἰσέλθῃ ἐν τῇ ἁμάξῃ τοῦ Γρεβὺ, φερούσῃ τὰ ἀρχικὰ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας γράμματα. Αἴφνης, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ βασιλέως, φρικώδεις καὶ διασχίζοντες τὸ τύμπανον συριγμοὶ ἠκούσθησαν πανταχόθεν. Κατελήφθην ὑπό τινος ἰλίγγου, παρευρισκόμενος εἰς πρωτοφανὲς θέαμα, βασιλέως συριζομένου ὑφ' ὁλοκλήρου λαοῦ. Μεγαλοπρεπὲς, ἀλλὰ καὶ φρικῶδες! Ἀγροῖκον, ἀλλὰ λαϊκὸν μάθημα τῶν βασιλέων! Ὠχρὸς, εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἁμάξῃ χαιρετῶν τὸν Γρεβύ. Τόσον ἰσχυροὶ ἦσαν οἱ συριγμοὶ, ὥστε ἡ πολυάριθμος μουσικὴ, ἥτις ἔσπευσε ἐπὶ τοὺς καλύψῃ διὰ τοῦ ἱσπανικοῦ ὕμνου, μόλις ἠκούετο. Οἱ ἵπποι, καίτοι ἰσχυρῶς μαστιγούμενοι, μόλις ἔσυρον τὴν βασιλικὴν ἅμαξαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρωτακούστου συναυλίας, ἐκ συριγμῶν καὶ

— Κάτω ὁ Οὐλάνος!
— Κάτω ὁ Ἀλφόνσος!
— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Ἅμαξα φέρουσα ἱσπανοὺς ἀξιωματικοὺς ἐσυρίχθη. Οἱ ἵπποι τῶν ἐφίππων θωρακοφόρων φριάττοντες ἐκ τοῦ συριγμοῦ ὑψοῦντο ὄρθιοι. Δι' ὅλου τοῦ Βουλεβάρτου Denain, καὶ τῆς ὁδοῦ Λαφαγὲτ συνεχεῖς συριγμοὶ ὑπεδέχοντο τὸν βασιλέα. Καὶ δὲν ἔπαυον οἱ συριγμοὶ, εἰμὴ ὅπως ἀκουσθῶσιν φρενητιώδεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ ἀκολουθοῦντος στρατοῦ.

— Ζήτω ὁ στρατός!
— Εἰς Βερολῖνον! Εἰς Βερολῖνον!

Περὶ τῶν λοιπῶν μεθαύριον.

II

Ὁ Ἀλφόνσος κάτωχρος ἐμειδία μειδίαμα ἀπηγχονισμένου. Ὁ λαὸς, οὗτινος, αἱ αἱμοστάζουσαι πληγαὶ, ἤνοιξαν ἐσχάτως, ὡς ἐκ τῆς ἐπετείου τῆς ἁλώσεως τοῦ Στρασβούργου, τῆς ἁγίας καὶ μάρτυρος ταύτης πόλεως, ἐκραύγαζεν φρενητιωδῶς,

— A bas le Uuhlan! à bas le uhlan!
— A bas le colonel! a bas Alphonse.

Εἶτα συριγμοὶ παρατεταμένοι ἐπλήρουν τὴν ὁμιχλώδη παρισινὴν ἀτμόσφαιραν. Ἔβλεπες ἐκεῖ κυρίας νὰ παροτρύνωσιν εἰς συριγμοὺς τὸν λαόν, ὅστις τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἐπιλήσμων τῆς παροιμιώδους γαλλικῆς εὐγενείας, ἓν μόνον πρᾶγμα εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸ Στρασβοῦργον τὸ ἡρωϊκὸν Στρασβοῦργον.

— Vive l' armée!
— Vive la République!

Λαὲ γενναῖε! ἡμάρτησας; Παρεβίασας τοὺς ἱεροὺς τῆς ξενίας νόμους! Οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ σὲ ψέξῃ, διότι ἡ ὀδύνη σου εἶναι μεγάλη! Ὠφειλας νὰ φανῇς γενναιότερος, ἱπποτικώτερος, δημοκρατικώτερος. Ὠφειλες νὰ περιφρονήσῃς, σὺ, ὁ μέγας, ὁ δημοκρατικὸς, μιαν ἐστεμμένην κεφαλὴν φέρουσαν τὸ κράνος τοῦ οὐλάνου. Καὶ ὅμως τίς ἐν αὐτῇ τῇ ἥκιστα λεπτῇ τῶν Παρισινῶν συμπεριφορᾷ, καθ' ἣν μάλιστα ἐποχὴν ἡ Δημοκρατία, οὐχὶ μόνον ἀπεμονώθη ὑπὸ τῆς συνομωτησάσης κατ' αὐτῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ πολιορκεῖται, οὕτως εἰπεῖν, ὑπ' αὐτῆς, ἐν αὐτῇ, λέγω τῇ ὀδυνηρᾷ ἐκδηλώσει λαοῦ προδιδομένου, δὲν ἀναγνωρίζει τις τὸν παράφορον, ἀλλὰ γενναῖον τοῦ 93 λαόν; Σύμπασα ἡ βασιλόφρων Εὐρώπη ἐξανέστη ἐπὶ τῷ σκανδαλώδει τούτῳ γεγονότι. Οἱ ἐνταῦθα μοναρχικοὶ, ὁ ἱσπανικὸς, αὐστριακὸς καὶ γερμανικὸς τύπος, ἐξετόξευσε πικροτάτην χλεύην κατὰ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. Ἐνόμισαν ὅτι εὗρον τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ κλονήσωσι τὸ ἀδιάσειστον τῆς Δημοκρατίας οἰκοδόμημα. Οὐδόλως ἐννοῶ νὰ ἐπιδοκιμάσω τὴν ἀνευλαβῆ πρὸς ξενιζόμενον μάλιστα διαγωγὴν τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. Καὶ ὅμως ἐν τῇ ἄφρονι διαγωγῇ τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου, διελθόντος ἐκ Παρισίων incognito δίκην συνομώτου πρὸς συνάντησιν τοῦ Γουλιέλμου, καὶ ἐπιστρέφοντος ἐντεῦθεν ἐπισήμως μετὰ τῶν ἐπωμίδων συνταγματάρχου τῶν οὐλάνων τοῦ Στρασβούργου, ἐν τῇ παιδαριώδει ταύτῃ διαγωγῇ πρὸς φίλον λαὸν, μεθ' οὗ τόσαι τὸν συνδέουσιν ἀναμνήσεις καὶ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, δὲν διαβλέπει τις ῥάπισμα ἀτιμωτικὸν καθ' ὁλοκλήρου ἔθνους; Πρὸς τί νὰ διέλθῃ ἐκ Παρισίων, ἀφοῦ πρότερον φιλικώτατα προέπιεν ὑπὲρ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ; Μὰ τὸν θεόν! οἱ βασιλεῖς μόνον διαπράττουσι τοιοῦτα ἐγκλήματα καθοσιώσεως καθ' ὁλοκλήρου λαοῦ!

Ἀγνοῶ ἂν ὁ ἱσπανικὸς λαὸς, ὁ ἐπὶ ἱπποτισμῷ καὶ δημοκρατικοῖς φρονήμασι διακρινόμενος, δώσῃ σημασίαν εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο, οὔτινος ἄλλως τε ἐπωφελήθησαν αἱ βασιλικαὶ ἐφημερίδες πρὸς ἐπίρρωσιν τοῦ κλονουμένου ἱσπανικοῦ θρόνου. Νομίζω ὅμως ἀρκοῦσαν ἱκανοποίησιν διὰ τὸν Ἀλφόνσον, ὅτι ὁ Γρεβὺ ἐπισήμως ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν λύπην του ἐπὶ τοῖς γενομένοις.

Ὁ Γρεβὺ μετὰ τῶν ὑπουργῶν ἔδωσε πολυτελὲς γεῦμα τῷ Ἀλφόνσῳ προσεπάθησε δὲ ὁ σεπτὸς πρόεδρος νὰ ἐξιδύνῃ κάπως τὴν ἐκ τῶν συριγμῶν πικρίαν. Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν ἐκ τοῦ κρότου τῶν φιλικῶς συγκρουσθέντων ποτηρίων ἐλησμονήθησαν οἱ συριγμοὶ ἐκεῖνοι οἱ ἀπαίσιοι, ἢ ἂν ἀκόμη ἠχῇ εἰς τὰ βασιλικὰ τοῦ Ἀλφόνσου ὦτα ἡ πένθιμος ἐκείνη συναυλία.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, μανθάνω ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἐν Μαδρίτῃ ἐγένοντο διαδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ συνταγματάρχου τῶν Οὐλάνων καὶ ὑπὲρ τῆς Γερμανίας. Λαὸς δὲ περὶ τοὺς δισχιλίους θελήσας νὰ ἐξυβρίσῃ τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν, ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ στρατιωτικῆς δυνάμεως πρὸς τοῦτο ἀποσταλείσης. Ἡ Epoca καὶ el Liberal, θέλοντες νὰ μειώσωσι τὴν σπουδαιότητα τοῦ γεγονότος διατείνονται ὅτι οἱ συρικταὶ ἦσαν ὄχλος καὶ ὅτι οἱ συριγμοὶ δὲν ἀφορῶσι τὴν Ἱσπανίαν ἀλλὰ τὴν Γερμανίαν. Τὸ πλεῖστον εὐτυχῶς τοῦ Ἱσπανικοῦ τύπου ἐκφράζεται μετριοπαθῶς περὶ τοῦ προσφάτου σκανδάλου, ὅπερ βεβαίως δὲν πρέπει νὰ φέρῃ χαρακτῆρα casus belli, μεταξὺ δύο ἐθνῶν τὴν αὐτὴν ἐχόντων καταγωγήν. Αἱ συνέπειαι λοιπὸν, τοῦ σκανδάλου τούτου δὲν φαίνονται βαδίζουσαι κατὰ τοὺς πόθους τοῦ σιδηροῦ πρίγκηπος δημιουργοῦ τῆς προσφάτου παιχθείσης ἱλαρωτραγῳδίας, τὸ δὲ νέφος ὅπερ ἐπί τινα καιρὸν ἐπεσκίασε τὸν πολιτικὸν ὁρίζοντα φαίνεται πρὸς στιγμὴν τοὐλάχιστον διαλυόμενον. Πάντοτε ὅμως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου, ὁ ἀρχικαγκελάριος ἐλπίζει ἕνα περιπλέον σύμμαχον.

Ἡ τοῦ Γλάδστωνος μέχρι Κοπενάγης ἐκδρομὴ μεθ' ὅλην τὴν ἔντονον τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου διαμαρτύρησιν, δὲν φαίνεται καὶ ἐνταῦθα στερουμένη πολιτικῆς σημασίας. Ἐσχολιάσθη δὲ συγχρόνως ὡς ἡ ἐν Κοπενάγῃ παρουσία τοῦ ἡμετέρου Γεωργίου. Οὐδόλως δὲ φαίνεται ἀπίθανος συνεννόησις μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας, ὡς ἀντίρροπον τῆς αὐστρογερμανικῆς συμμαχίας.

GÉNÉRAL

ΧΡΟΝΙΚΑ

Μᾶς ἦλθε πρωϊνὴ πρωϊνὴ πρώτη χελιδὼν ἐκ τῶν πολιτικῶν προγραμμάτων ἅπερ θὰ βρέξῃ πάλιν κατ' αὐτὰς ἡ ἰοστέφανος Ἀττικὴ, διὰ τὴν γενησομένην ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν, τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου ἡμῶν κ. Κωνσταντίνου Ἱεροκλέους, ἀποδυομένου εἰς τὸν ἐνεργὸν πολιτικὸν βίον, ἐφ' ᾧ καὶ συγχαίρομεν αὐτῷ διὰ τὴν τόλμην του καὶ εὐχόμεθα νέοι ἄνθρωποι νὰ καταβοῦν εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, ἀναβαπτίζοντες αὐτὴν τὴν πολιτικὴν μουστοατμοσφαῖραν, ἥτις καὶ μόνη ἀναδεικνύει βουλευτὰς, οἵτινες πλησιάζουν νὰ καταστρέψουν τὰ ἐννέα δέκατα τῆς Ἑλλάδος. Περὶ τοῦ κ. Ἱεροκλέους ὡς καὶ περὶ ὅλων τῶν ὑποψηφίων γνωστῶν τε καὶ ἀγνώστων, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν.

Ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριτὴς ἡμῶν ἐπισπέλ-

λει ὅτι ὁ ἐκεῖ παρεσιδημῶν πρῴην βουλευτὴς Πατρῶν καὶ πρῴην ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Α. Ρικάκης ἐπεσκέφθη τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, μεθ' οὗ ἔλαβε σπουδαίαν πολιτικὴν συνέντευξιν. Ὁ κ. Ρικάκης ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον ὀρθοφρονούντων, ἐμπνευσθεὶς τὴν πολιτικὴν τοῦ ἀοιδίμου Δεληγεώργη.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει διεδόθη φήμη, ταράξασα σοβαρῶς τὸν ἐπίσημον κόσμον, ὅτι ἐπανέρχεται εἰς τὴν ρωσικὴν κυβέρνησιν ὁ κόμης Ἰγνατιέφ, ἀντικαθιστῶν ἴσως τὸν κ. Γίρς. Ἰγνατιέφ εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι σημαίνει πόλεμος, πανσλαυϊσμὸς, ἀντιτουρκισμὸς καὶ ἀντιαυστριασμός. Δικαίως δὲ ἐν Κωνσαντινουπόλει ἐταράχθησαν· περὶ ταραχῆς ἐδῶ δὲν ὁμιλοῦμεν, διότι τίς μᾶς ἔμεινεν ἐδῶ νὰ συγκινῆται ἀπὸ τέτοια πράγματα, πλὴν τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν;

Εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν γεωργικῶν εἰδῶν ἣν μᾶς δωρεῖ ἡ Βρασιλία ἐτάχθησαν ἐπιστάται δύο ὀρυκτολόγοι, εἷς μηχανικὸς, εἷς λοιῶτατος· οὐδεὶς δὲ γεωργός· καὶ διὰ μὲν τὸν μηχανικὸν ἴσως θ' ἀνατεθῇ ἡ κατασκευὴ τῶν ντουλαπίων, ἀλλ' οἱ ὀρυκτολόγοι καὶ ὁ λοιῶτατος Καζάζης τί θὰ κάμουν;

Πολὺ καλὴ ἐφημερὶς ἡ νέα τῶν Πατρῶν «Μεταρρύθμισις» μετὰ πολιτικῆς συνέτεως γραφομένη καὶ ἐπὶ τὰ θεμελιώδη καὶ ριζικὰ ἐνασχολουμένη· ἀλλὰ τίς μᾶς ἀκούει, φίλη συνάδελφος; Δύνασαι νὰ παρασκευάσῃς λοιπὸν **ἐνεργήσοντα**; Τᾶ ἄλλα ματαιοπονία. Ἡμεῖς δὲ ὡς μόνον ἔντιμον σκοπὸν δι' ὃν δημοσιογραφοῦμεν κηρύσσομεν τὸ ἀποζῆν.

Ἐκ Πύργου ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν:

Ἐκτὸς τῶν ἀτμοπλοίων «Κιδὰρ» καὶ «Μάλτα» παραλαβόντων κατ' αὐτὰς 500 περίπου τόνους σταφιδοκαρποῦ διὰ Λιβερποὺλ, οὐδὲν ἄλλο ἀτμόπλοιον ἠγκυροβόλησεν εἰς Κατάκωλον. Φαίνεται ὅτι ἕνεκα τῆς μεγάλης ἐκπτώσεως τῶν ναύλων ἐν Ἑλλάδι, τὰ ἀτμόπλοια ἐζήτησαν εἰς ἄλλους λιμένας φορτίον. Σήμερον ὅμως ζητοῦνται ἀτμόπλοια μὲ 30 σελίνια τὸν τόνον, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκονται.

Αἱ τιμαὶ τοῦ σταφιδοκαρποῦ περιστρέφονται εἰς τὰ 25, 26, 28, 29 τάλληρα βρεγμένου καὶ 35—37 ἀβρόχου. Ὁ ἐκ τῶν τελευταίων βροχῶν καταστραφεὶς σταφιδοκαρπὸς πωλεῖται πρὸς 10—12 λεπτὰ τὴν ὀκάν, μὴ ὢν ἐμπορεύσιμος. Ἤρχισεν ὁ τρυγητὸς τῶν ἀμπέλων, ὧν ἡ ἐσοδεία προμηνύεται ἄφθονος, ἡ δὲ τιμὴ τοῦ γλεύκους ἐφθηνοτάτη.

Τὸ φονικὸν δρᾶμα τῆς ὁδοῦ Λέκα εἶνε καὶ αὐτὸ ἓν τῶν δραμάτων τῶν κοινωνικῶν, ὧν τὰ ἐνεακοσια ἐνενήντα ἐννέα ὑπνώττουν εἰς τὸν βυθον, καὶ μόλις τὸ ἓν ἀνακύπτει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Πῶς ὅμως ἐπὶ τῶν αἱμάτων πάντοτε ἀνακύπτει αὐτὸ τὸ κατηραμένον ὄν, τὸ καλούμενον *γυνή;* Ποίαν θέσιν ἀχρείαν ὥρισεν εἰς αὐτὴν ἡ κοινωνία, ὥστε νὰ γίνεται σχεδὸν πάντοτε ὄργανον τοῦ πονηροῦ; Ἢ ἀφετέ την ἐλευθέραν καὶ ὑπεύθυνον, ἢ ἀνεύθυνον οὖσαν προστατεύσατέ την δι' ἀλύσεων—καὶ ὀλίγου δεῖν θὰ ἐλέγομεν χωροφυλάκων—ὥστε πᾶσα εἰς αὐτὴν ὑπόνομος νὰ ἦνε ἀπρόσιτος.

Ἰδοὺ διπλοῦς φόνος ἀλληλοπαθὴς ἐν Καλάμαις, εἰς τὴν θέσιν Ράσα τοῦ χωρίου Μακράσα τοῦ δήμου Σκυλλοῦντος· ὁ Πολυζώης Τζουρᾶς καὶ Β. Τσούνης ἀφοῦ ἐφιλονίκησαν καλὰ καλὰ κατόπιν ἐφόνευσαν ἀλλήλους καλὰ καλά.

Εἰς τὰς 17 τρέχοντος εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς Δημητσάνης εἰς θέσιν Καλύβια εὑρέθη φονευμένος ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ ὁ Τριαντάφυλλος Χαραλαμπόπουλος ἢ Δαγρές. Συνελήφθησαν δὲ ὡς αὐτουργοὶ ὁ Γ. Πολυγένης καὶ Ι. Βελισσάριος.

Τὴν 14ην εἰς τὸ χωρίον Ἀλουποχῶρι τοῦ δήμου Μανθυρέας τῆς ἐπαρχίας Μαντινείας ὁ Ι. Ρέπας ἐτραυμάτισε θανατηφόρως τὸν Πέτρον Δ. Μακρῆν· ὁ δράστης προσῆλθεν αὐθορμήτως εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

Καὶ ἐν Τήνῳ ραγδαιοτάτη βροχὴ καταπεσοῦσα τὴν 15ην ἱσταμένου ἐπροξένησε μεγάλας ζημίας εἰς τὰ κτήματα τῶν κατοίκων τῶν δήμων Τήνου καὶ Περαίας· ἀπωλέσθη δὲ καὶ εἷς μετὰ τοῦ ἡμιόνου του.

Δήμαρχος Ἀχαρνῶν κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν ἐξελέγη ὁ Τάσης Νίκας, παλαιὸς φίλος τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ράλλη, διὰ πλειονοψηφίας 17 ψήφων, ὑπερψηφίσας τοῦ μεσοδημάρχου, διότι ὁ πρῴην δήμαρχος ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Οἱ χωρικοὶ Ἀττικῆς τὴν ἔπαθον μὲ τοὺς μούστους· κατήντησαν μέχρι 26 λεπτῶν· τώρα κάπως ηὔξησαν εἰς 40· ἀλλ' ἡ παραγωγὴ εἶνε τόσῳ ἄφθονος, ὥστε ὅ,τι χάνουν ἐκ τῆς τιμῆς, τὸ κερδίζουν εἰς τὸ ποσόν. Οὐχ ἧσσον, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι τὸν ρητινίτην θὰ τὸν πίνωμεν εἰς τὴν αὐτὴν τιμήν· διότι δὲν ἐπιτρέπεται πλέον εἰς τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς νὰ ἀναπνεύσῃ· ἡ ἀλληλοληστεία. ἰδοὺ τὸ πρόγραμμά του.

Ἡ χαρίεσσα ἐκείνη, φιλομειδὴς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου σεμνοτάτη καὶ ἀληθῶς πεπαιδευμένη καὶ ἀμώμου ψυχῆς καὶ χαρακτῆρος; Γαλλὶς διδασκάλισσα τῶν δεσποινίδων Δεληγεώργη, ἡ ὀνόματι καὶ πράγματι Μαργαρίτα Βερνὶαρ ἐμνηστεύθη ἐν Γαλλίᾳ τὸν βιομήχανον Γεώργιον Σουὰρ, ἐραστὴν τῶν φυσικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτῆς ἀρετῶν.

— Ἐκ Λειψίας ἀφίκετο ὁ φιλόπατρις Ἕλλην καὶ διακεκριμένος μεγαλέμπορος κ. Παπᾶ Ναοὺμ, ἀρχηγὸς πατριαρχικῆς οἰκογενείας ἐν τῇ γερμανικῇ ἐκείνῃ πόλει τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν γραμμάτων, ἐγκαθισταμένης διὰ τοὺς ἀπανταχόθεν τῆς ἐλευθέρας καὶ δούλης Ἑλλάδος φοιτητὰς μικροσκοπικῆς Ἑλλάδος, ὅπου προσκαλεῖ αὐτοὺς ἀνὰ πᾶσαν μεγάλην ἑορτὴν εἰς πολυτελὲς ἀλλ' οἰκογενειακὸν δεῖπνον, ἐπανευρίσκοντας ἐκεῖ παρὰ τὴν θαλπερὰν ἑστίαν τοῦ κυρίου Παπᾶ Ναοὺμ καὶ πατρίδα καὶ οἰκογένειαν καὶ διαχυνομένους εἰς πατριωτικὴν φαιδρότητα καὶ συγκίνησιν. Τυχόντες καὶ ἡμεῖς αὐτῆς τῆς ἱερᾶς φιλοξενίας ἐν τῇ θαλερᾷ νεότητί μας παρὰ τῷ κ. Παπᾶ Ναοὺμ, προσαγορεύομεν ἐδῶ θερμότατα τὴν ἄφιξίν του μετὰ τῆς καλλίστης αὐτοῦ κόρης, ἐλθόντων μόνον καὶ μόνον ἐπίτηδες ὅπως ἀναπνεύσωσιν Ἑλληνισμὸν καὶ, καθὰ χαρακτηριστικώτατα λέγει ἡ χαρίεσσα δεσποινὶς, νὰ μὴ ἀκούσωσι ἐπὶ κάμποσον καιρὸν γερμανικά.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Μελιγοῦ τῆς Κυνουρίας ὁ Παναγιώτης Σακελλάριος, ἀγωνιστὴς καὶ καλὸς πολίτης.

—Συνελήφθη ἐν Λεβαδείᾳ ὁ ἐπὶ ἀποπείρᾳ ἀναιρέσεως κατηγορούμενος Λουκᾶς Δ. Μαλέντας, καθ' οὗ ὑπῆρχεν ἔνταλμα συλλήψεως.

— Χθὲς κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου 10 1(2 μ. μ. ὁ Ἠλίας Λογοθέτης ἔρριψε γέροντά τινα κάτωθεν τῶν τροχῶν ἁμάξης· ὁ γέρων ἐσώθη, ὁ δράστης συνελήφθη.

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΣΟΦΙΑΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

«Ἄιδε! ἄω!» ταχέως ἐδει νὰ παρευρεθῶμεν· ἐπόθουν

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Καλλαμάνου.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 577)

Τὸ ἄλλο παρθενικὸν καὶ δροσερὸν, ὡς ἐκείνη ἥτις κατοικεῖ. Τὰ ἔπιπλα ἐπεστρωμένα μὲ κυανοῦν ὕφασμα, ἐφ' οὗ πίπτει λευκὴ μουσσελίνα ἀνασηκωνομένη ποῦ καὶ ποῦ μὲ τριανταφυλλεῖς φιόγγους. Περιέχον ὅλα τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κομψοτεχνήματα, τὰ ὁποῖα τόσον δικαίως λέγονται *μικρὰ τίποτε*, καὶ τὰ ὁποῖα στολίζουσι τόσῳ χαριτωμένα τὸ δωτιον μιᾶς κόρης. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου της ἡ Σουσάνα βλέπει τὰς ἐκτεταμένας τοῦ κήπου δενδροστοιχίας, αἱ ὁποῖαι χάνονται εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἐν μέσῳ ἀφθόνου χλόης. Μποροῦσε ἀπ' ἐκεῖ νὰ ρεμβάζῃ ἀνέτως, ἄν ποτε 'μποροῦσε ὁ ρεμβασμὸς νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν τρελλὴν εὐθυμίαν τῆς ἀμερίμνου νεότητός της.

Πρὸς τὸ γραφεῖον του ὡδήγει ὁ Φίλιππος τὸν Μπασελῖνον, ἀφοῦ εἶδεν ἀπομακρυνομένην τὴν ἀδελφήν του. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ἤργετο ἀπὸ τὸ Μπωλιέ, καὶ καθὼς ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι, ἦτο ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ λεπτομερείας, ἐνδιαφερούσας ἢ ἀνωφελεῖς, τὰς ὁποίας ὁ γηραιὸς του φίλος ποτὲ δὲν ἔλειπε νὰ τοῦ φέρῃ ἐξ ἑκάστης πρὸς τοὺς εὐγενεῖς τοῦ φρουρίου κατοίκους ἐπισκέψεώς του. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Μπασελῖνος δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ὁμιλήσῃ. Καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ καθίσματος παρετήρει ἀπροσέκτως τὸν σιδηρουργόν, ὅστις ἵστατο ἀκίνητος ἐνώπιον του, ὡς ἐρωτηματικὸν σημεῖον. Ὁ Φίλιππος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐπὶ πλέον καὶ πλησιάζων εἰλικρινῶς πρὸς τὴν ἐρώτησιν.

— Ἐκάματε γνωστὴν τὴν περὶ συμβιβασμοῦ πρότασίν μου εἰς τὴν κυρίαν Μπωλιέ; εἶπε μὲ ὕφος προσποιητῶς ἥσυχον.

— Βέβαια.

— Καὶ τῆς ἤρεσε; αὐτὴ δέχεται;

— Μάλιστα,

— Ὁ Φίλιππος παρετήρησε λοξῶς τὸν Μπασελῖνον, ὅστις ἐπέμενεν εἰς τὸ ν' ἀπαντᾷ τόσον λακωνικῶς καὶ τόσον ἀπελπιστικά. Καὶ ἔπειτα εἰσερχόμενος εἰς σειρὰν ἰδεῶν οἰκειοτέρων πρὸς τὸ θέμα περὶ ὃ διαρκῶς ἠσχολεῖτο ἡ καρδιά του.

— Καὶ προσφέρατε καὶ ὅ,τι ἤθελα σκοτώσει εἰς τὸ κυνῆγι;

— Διατί; ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ συμβολαιογράφος, ρίπτων σκωπτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ τῶν σιδηρουργείων.

— Πῶς! γιατί; ἀνέκραξεν αὐτὸς ἔκπληκτος.

— Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβω αὐτὸν τὸν κόπον, ἀφοῦ σεῖς μόνος ἐκάματε τὴν προσφορὰν πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ μὲ τρόπον μάλιστα πολὺ ρωμαντικόν.

Ὁ Φίλιππος ἠρυθρίασεν ὀλίγον καὶ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν μὲ στενοχωρίαν.

— Ἀ! ὁ κ. Μπωλιὲ σᾶς ὡμίλησε περὶ τῆς συναντήσεώς μας; εἶπεν. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε ποιὸς ἤμουν!

— Τοῦ τὸ εἶπα. Ἔπρεπε νὰ τοῦ 'πῶ πρὸς τούτοις ὅτι ἂν ἐγεμίσατε τόσῳ ὡραῖα τὸν σάκκον του, τὸν ἐγεμίσατε διότι ἀγαπᾶτε τὴν ἀδελφήν του;

— Φίλε μου!

— Ἀ! ἆ! μήπως ὑποχωρεῖτε; ἠρώτησεν εὐθύμως ὁ Μπασελῖνος. Μήπως δὲν ἀγαπᾶτε πλέον τὴν δεσποινίδα Μπωλιέ;

— Εἴθε! διότι εἶναι μία τρέλλα αὐτὸς ὁ ἔρως, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος. Πῶς ἐγὼ ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας, πρὸ τόσου καιροῦ ἀπομακρυνθεὶς τοῦ κόσμου, κατώρθωσα ν' ἀγαπήσω αὐτὴν τὴν κόρην, ἡ ὁποία εἶναι τόσῳ ὡραία τόσῳ ὑπερήφανος, καὶ δι' αὐτὸ ἴσως καὶ περισσότερον ἑλκυστική; Τὴν εἶδα σοβαρὰν, σκεπτικὴν, ὀλίγον ἀνήσυχον διὰ τὸν δοῦκα βέβαια, καὶ χωρὶς νὰ προσέξω, παρεσύρθην εἰς τὸ νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ἐλησμόνησα τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ὑπάρχει μεταξύ μας, καὶ δὲν εἶδα τὴν διαφορὰν τῶν οἰκογενειῶν μας. Τὴν φωνὴν τῆς λογικῆς τὰς συμβουλὰς τῆς πείρας τίποτε δὲν ἤκουα, εἰ μὴ μόνον τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος 'μιλοῦσε τόσῳ γλυκὰ 'ς τὴν καρδιά μου Ἄ! φίλε μου, καὶ ἐγὼ ἐντρέπομαι τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ δὲν 'μπορῶ ν' ἀντιστῶ εἰς τὸ τρελλὸ αὐτὸ πάθος τὸ ὁποῖον μοῦ προξενεῖ ἀγνώστους χαράς, μὲ μεθύει ἐξ ἡδονῆς... τὸ ὁποῖον τέλος μοῦ δίδει τὸ πᾶν, ἐκτὸς τῆς ἐλπίδος. Διότι ἐκεῖ σταματᾷ ἡ τύφλωσίς μου καὶ δὲν ἐλπίζω, σᾶς τὸ βεβαιῶ.

— Δὲν ἐλπίζετε; Καλὰ, εἶπεν μὲ ὕφος ἐλαφρὸν ὁ Μπασελῖνος. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἀγαπᾶτε. Καὶ ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἔτσι, εἰς τὴν μαρκησίαν, ὅπως καὶ ἔκαμα;

— Νὰ ὁμιλῆστε; ἐταράλισεν ὁ Φίλιππος καταταραγμένος. Πῶς... νὰ ὁμιλῆστε; Καὶ διὰ νὰ 'πῆτε τί;

— Ἀλλ' ὅ,τι σκέπτεσθε, ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μοῦ εἴπατε, μὲ γλῶσσαν τόσον πειστικήν.

Ὁ σιδηρουργὸς ὠπισθοχώρησεν, οἱ ὀφθαλμοί του ἐβυθίσθησαν ὑπὸ τὰς ὀφρῦς του, καὶ ἔγειναν μαῦροι. Ἐδάγκασε

νὰ ἴδω τὴν ἑορτήν. «Σπεῦδε, ἀμαξηλάτα!» ἔκραζον ἐνόσῳ ἀνηρχόμεθα τὴν τραχεῖαν ἀνωφέρειαν ἥτις βαθμηδὸν ἦγεν ἡμᾶς πρὸς τὴν ἀρκούντως ὑψηλὰ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κειμένην Σοφίαν.

Παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν λόφων ἐραίνοντο αἱ ἰσοπεδώσεις τοῦ σιδηροδρόμου, αἱ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀθωμανῶν ποιηθεῖσαι. Εἰσέτι κατέκλυον τὰς ὁδοὺς αἱ σωρεῖαι τῶν λίθων, ἃς συνήθροισαν χάριν τῶν τοιχωμάτων. Ἐνιαχοῦ ἡμιτελῆ ἔβλεπον τοιαῦτα, ἀλλαχοῦ καὶ ὅλως συμπεπληρωμένα. Ὁ πόλεμος διέκοψε τὰ ἔργα ταῦτα τῆς εἰρήνης καὶ ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις καταγίνεται εἰσέτι εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς μελέτας.

Τὰς ἁμαξητὰς ὁδοὺς μεταβάλλει ἡ ἡγεμονεία καὶ ἀπήντησα πολλαχοῦ ἐργάτας — Ἰταλοὺς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ — καταγινομένους εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν νέων. Ὑπέφωσκεν ἤδη ἡ ἠὼς καὶ διηυθύνοντο οὗτοι πρὸς τὰ ἔργα των.

Μῦλός τις παρὰ τὴν ὁδὸν—ὑδρόμυλος—ἠκούσθη μακρόθεν μὲ τὴν τριβὴν τῶν πτερῶν του καὶ τὸν κτῦπον τοῦ ρυθμητῆρός του. Ἦτο χθαμαλὸν κατασκεύασμα, τεχνικὸς χάνδαξ ἦγε τὸ ὕδωρ, ὅπερ διὰ χωριστῶν ξυλίνων ὀχετῶν κατήρχετο ἐπὶ τῶν ἀξόνων ἑκάστης πέτρας καὶ τύπτον τὰς πλευρὰς τῶν ὡς κωπῶν ἐσχηματισμένων ξυλίνων ὑδραυλικῶν τροχῶν ἐν μέσῳ ἀφροῦ καὶ ἀναπηδημάτων ὑγρῶν συνεστρεφε τὸν ὑπερκείμενον συντριβητῆρα λίθον. Ἡ στέγη ἐλευκαίνετο ὑπὸ τὴν κόνιν τοῦ ἀλεύρου καὶ ὁ οὐχ ἧττον λευκὸς μυλωθρὸς ἐχαιρέτησεν ἀπὸ τῆς θύρας.

Εἶνε ἰδιόρρυθμοι οἰκοδομαὶ τὰ βιομηχανικὰ ταῦτα ἐργαστήρια καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οὐδόλως τελειότερα εἶνε νῦν ἀφ' ὅσον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μακαρίου ἐκείνου Θεσσαλοῦ ἄνακτος, ὅστις κατέστησε μυλωθρὸν τὸν Θεὸν τῶν Μουσῶν ἢ ἐκείνης καθ' ἣν ὁ σθεναρὸς Σαμψὼν ἦλθε τὸν σῖτον τῶν Φιλισταίων. Ἐὰν ἔτρωγες ἄρτον ἐκ τοῦ ἀλεύρου τούτου, φιλτατε Γαβριηλίδη, ἀμφιβάλλω ἐὰν θὰ ἦσο ἄξιος νὰ ἐκδίδῃς τὸ «Μὴ Χάνεσαι», διότι, ὡς λέγουσιν οἱ μυλωθροί, τὰ ζῶα εἶνε ζῶα διότι τρώγουσι τὸ πίτυρον.

Ἀπεχαιρέτησα χάριν εἰς τὸν ἀπὸ ρητῆρος δρόμον τῶν ἵππων ταχέως τὸ πρῶτον τοῦτο δεῖγμα τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας. Μετὰ μικρὸν ἔρθασα εἰς Γενὶ Χάνιον καὶ...

Ἀλλ' ἂς σπεύσω εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Σοφίας· ἤδη εὑρισκόμεθα εἰς τὸ τερπνὸν Ρούμελιαν-Χὰν μὲ τὴν μακρὰν καὶ ἀτελεύτητον δενδροστοιχίαν του, τὸ ὡραῖον καὶ διαυγές του ρυάκιον, τὴν πλήρη αὐτοῦ ποιητικότητα. Εἶνε εὔγλωττον ἐπιχείρημα τὸ χωρίον τοῦτο πρὸς ἐξευμένισιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ ὁδοιπόρου, καὶ ὑπὸ τὰς βαθυσκίους ἰτέας του ἐμπνέεται τις εὐμενέστερον πρὸς τὴν χώραν, ἣν ἐπισκέπτεται. Ἐνταῦθα ἐγένοντο μικροί τινες ἀκροβολισμοὶ μεταξὺ Ρώσσων καὶ ὑποχωρούντων Τούρκων. Ἐνταῦθα παρ' ὀλίγον ἐφονεύετο Ἄγγλος ἀνταποκριτὴς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου. Τὸ Σαμακόβιον κατεῖχον ἔτι οἱ Ὀθωμανοὶ καὶ ἔντρομοι οἱ κάτοικοι ἀνέμενον περικεχαρακωμένοι ἐν ταῖς οἰκίαις των τὴν ἀναχώρησιν τούτων καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ εὐπροσδέκτου ἐχθροῦ. Οἱ Ἄγγλοι ἱεραπόστολοι — κεκτημένοι αὐτόθι ὡραιότατα καταστήματα — διετέλουν εἰς συνεχῆ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς σημερινῆς πρωτευούσης, τότε δὲ ἕδρας τοῦ διοικητοῦ. Ἀπό τινων ἡμερῶν ἐστεροῦντο εἰδήσεων.

Τὸ Σαμακόβιον διετέλει εἰς ὁλοσχερῆ ἀπομόνωσιν καὶ ἡ ἀνησυχία τῶν πάντων καθ' ἑκάστην ἐκορυφοῦτο. Διέμενε παρ' αὐτοῖς ὁ Ἄγγλος καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸς νὰ λάβῃ νέα. Ἵππος, ἀπὸ ρυτῆρος τρέχων, διῆλθε τὸ ἐξάωρον ἀπὸ Σαμακωβίου εἰς Βακαρέλια διάστημα ἐντὸς τοῦ ἡμίσεως περίπου χρόνου, οὐδένα μάλιστα συναντήσας στρατιώτην εἴτε ὀθωμανὸν εἴτε ρῶσσον. Ἐν Βακαρελίῳ εὑρέθη ἐν μέσῳ τῆς ὀπισθοφυλακῆς τῶν σπευδόντων ὀθωμανῶν καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις των ὁ πείσμων Ἄγγλος διηυθύνθη πρὸς τὴν Σόφιαν. Καθ' ὁδὸν δύω σφαῖραι ὑπὸ χειρὸς ἀγνώστου διηυθύνθησαν κατ' αὐτοῦ. Ἡ μία ἐπλήγωσε τὸν ἵππον, οὗ ὅμως οὐδόλως ἐμείωσε τὸν δρόμον. Ἤγνοει ὁ ταλαίπωρος ποῦ πλέον ἔβαινε καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι πολλάκις θὰ κατηράσθη τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξεκίνησεν εἰς τὴν κινδυνώδη ἀποστολήν του. Μετὰ μικρὸν ἔτι δρόμον, ὃν διήνυσε μετὰ πολλοῦ κόπου ὁ ἵππος προσκόψας εἰς τινα λίθον κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἵνα μήπω πλέον ἐγερθῇ. Ὁ Ἄγγλος ἦν ἠναγκασμένος πεζὸς ἤδη ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν του. Εὐτυχῶς μετ' ὀλίγον συνήντησε τοὺς Ρώσσους προσκόπους, εἰς οὓς αἱ πληροφορίαι του ὑπῆρξαν πολύτιμοι καὶ ὧν ὑπῆρξαν ὁδηγὸς εἰς Σαμακόβιον.

Πολλὰ τοιαῦτα ἐπεισόδια, πολλὰ τραγικώτερα ἤκουσα.

Ἰδοὺ δένδρον ἐφ' οὗ ἐκρεμάσθησαν ἀθῶοί τινες χωρικοί· ἰδοὺ βρῦσις, παρ' ἣν ἐβιάσθη κόρη τις· ἐκεῖ μὲ μίαν ἁπλῆν ῥάβδον ἐφόνευσε σύζυγος ὀθωμανὸν ἀτιμάσαντα τὴν σύζυγόν του.

Ἀλλ' ἤδη ὁ ἥλιος καίει· εἶνε ἡ 7η πρωϊνὴ ὥρα· πλησιάζομεν εἰς Σοφίαν· μιᾶς ὥρας πορεία ὑπολείπεται μόνον.

Δὲν φαίνεται μακρόθεν ἡ πρωτεύσα· μόλις εἰς ἀπόστασιν ὡριαίαν διακρίνεται, διότι κρύπτεται ὄπισθεν τῶν διακυμάνσεων τοῦ ἐδάφους. Τὰ ὑψηλότερά της σημεῖα, οἱ ἀπεστεγασμένοι μιναρέδες της, τὰ κωδωνοστάσια του Σβέτη Κρὰς, ἐπιβάλλουσαί τινες οἰκοδομαὶ πρῶτον ὑψοῦνται ὑπὲρ τὸ ἔδαφος καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅλη ἡ πόλις μὲ τοὺς χθαμαλοὺς της οἴκους, τὸ ἀνάκτορον, τοὺς στρατῶνας, τὰ ὑπουργεῖα, τὰς σχολὰς, τὰ οἰκοδομούμενα καὶ νεόδμητα μέγαρά της, γίνεται καταφανής.

Ἰδοὺ ὁ δημαρχικὸς κῆπος ἐφέτος μόλις καταρτιζόμενος εἰς ἑνὸς καὶ ἡμίσεως χιλιομέτρου ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως. Εἷς προσηνὴς Ἑλβετὸς, ὁ κ. Νὲβ, τὸν διευθύνει. Ὁ οἶκος ἐκτίσται εἰς νοτιώτερον μέρος τοῦ κτήματος κατὰ τὸν ἰδιάζοντα τῆς Ἑλβετίας ρυθμόν. Ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ βλέπει τις ὀλίγα ἄνθη καλῶς περιπεποιημένα, καίτοι κυρίως ἐσχηματίσθη πρὸς προαγωγὴν τῆς δενδροφυτείας.

Περαιτέρω διῆλθον ἤδη καὶ τὴν προτελευταίαν γέφυραν ἐπὶ παραποτάμου τοῦ Ἴσκερ, ἐκτείνεται ὁ ἡγεμονικός, καὶ πέραν αὐτῶν τὸ γυμνάσιον· ταῦτα πάντα ἀριστερόθεν τῷ εἰσιόντι. Δεξιόθεν βλέπω τοὺς στρατῶνας, παραιτέρω ὁ ἠρεμπωμένος ἐκεῖνος ὄγκος εἶνε ναὸς, — ὁ βυζαντινὸς ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὃν ἑλληνικαὶ χεῖρες ἵδρυσαν ἐν τῇ Σαρδικῇ.

Ἤδη εἰσερχόμεθα εἰς τὴν κεντρικὴν ἀρτηρίαν τῆς Σοφίας, τῶν τεσσάρων ἵππων τῆς ἁμάξης μετὰ χαρᾶς ὀσφραινομένων τὸν σταῦλον καὶ κωδωνιζόντων τοὺς κώδωνάς των καὶ μικρὸν μόνον ἑλκυόντων τὴν προσοχὴν, διότι οὐδὲν συνηθέστερον ἐν Σοφίᾳ τῆς ἐλεύσεως τῶν ὁδοιπορικῶν τούτων ἁμαξῶν. Ἐντεῦθεν ἔχομεν τὸ αὐστριακὸν προξενεῖον, τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν ἔναντι ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς βλέπομεν τὸν ὑπερήφανον ἱστὸν τοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου, ἐφ' οὗ κυματίζει ἡ ἱερὰ τῆς ἐλευθερίας σημαία. Διαβλέπομεν ἀπὸ τῶν διασταυρουμένων ὁδῶν τὰ προξενεῖα Γερμανίας καὶ Ρωσίας. Ἰδοὺ ἡ οἰκία, ἐνθα εὑρίσκεται τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἡγεμόνος. Ἰδοὺ τὸ μέγαρον ὅπου διαμένει ὁ πρωθυπουργὸς στρατηγὸς Σοβαλὲφ καὶ ὁ πρῴην δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Ἀντζιόνωφ. Ἰδοὺ καὶ ἡ πύλη τῶν ἀνακτόρων. Στρέψον ἁμαξηλάτα, ἀπέχομεν πολὺ τοῦ νὰ ὦμεν ἡγεμόνες. Ἀρίνομεν ὄπισθεν ἡμῶν τὰ ὑπουργεῖα τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, τὸ ἀπέναντι αὐτῶν ἠμελημένον καὶ παλαιὸν δημαρχεῖον καὶ διερχόμενοι παραπλεύρως τὰ ἀνάκτορα κατερχόμεθα τὴν Βουλεβάρταν Αὔλιτσα, τὴν ὁδὸν τῆς ἀγορᾶς καὶ μετ' ὀλίγον εἴμεθα ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν. Δόξα σοι ὁ Θεός! Τί ὥρα εἶνε;..

Πρόσπερος

βιαίως τὰ χείλη του καὶ μὲ φωνὴν τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ γαλήνιον.

— Ἀλλὰ σᾶς παρεκάλεσα νὰ 'πῆτε αὐτὰ εἰς τὴν κυρίαν Μπωλιέ; εἶπεν.

— Ὄχι, δὲν μὲ παρεκαλέσατε, ἀπήντησεν ὁ Μπασελῖνος ἡσύχως. Ἀλλά, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ περίστασις ἦτο καλὴ, καὶ δὲν ἐδίστασα... Κυττάξτε! δὲν ὑπάρχει καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὰς καθαρὰς προτάσεις. Θὰ μετεωρίζεσθε ἀκόμη ἐπὶ ἑβδομάδας, ἴσως ἐπὶ μῆνας καὶ θὰ ἐβυθίζεσθε περισσότερον εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτα. Καλλίτερα ἦτο νὰ τὰ 'ποῦμε ὅλα αὐτὰ μία καὶ καλή. Ἰδοὺ οἱ λόγοι οἱ ὁποῖοι μὲ ὤθησαν. Μήπως εἶσθε δυσηρεστημένος;

Ὁ Φίλιππος ἐσιώπα. Μόλις εἶχεν ἀκούσει τί τῷ εἶχεν εἰπεῖ ὁ Μπασελῖνος. Αἱ ἰδέαι του ἐστρυφογύριζον συγκεχυμέναι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του καὶ εἶχε χάσει τὴν συναίσθησιν τῆς ὑπάρξεώς του. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι διὰ ταχείας κινήσεως εἶχεν ἀναρπαγῆ πρὸς τὸ ἄπειρον· ὁ ἀὴρ ἐσφύριζεν εἰς τὰ ὦτά του, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του δὲν ἠμποροῦσαν νὰ προσηλωθοῦν ἐφ' ἑνὸς ἀντικειμένου. Ἔβλεπε ὡς διὰ μέσου ὁμίχλης. Καὶ ἐν τῇ ἀλγούσῃ κεφαλῇ του ἐπίμονος καὶ κουραστικὴ φωνὴ τῷ ἐπαναλάμβανεν, ὡς ἀόριστόν τινα προφητείαν τῆς εἱμαρμένης ἡ Κλαίρη σοῦ ἀνήκει!

Ἡ φωνὴ τοῦ Μπασελίνου τὸν ἀπέσπασε τῆς νάρκης του.

— Ἔ καλά! Γιατί μὲ κυττᾶτε ἔτσι; εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Φαίνεσθε ὡς τρελλός.

Ὁ Φίλιππος ἤγγισε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐξαλείψῃ ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν, ἔπειτα δὲ μειδιῶν πρὸς τὸν φίλον του.

— Συγχωρήσατέ με. Ἐταράχθην διότι ἐπαίξατε τόσο σοβαρὸ παιγνίδι, χωρὶς νὰ ἔχω εἴδησιν. Ἐνόμισα ὅτι δὲν ἠμπορούσατε νὰ τὸ κάνετε. Ἐὰν τὸ ἤξευρα θὰ σᾶς ἐμπόδιζα. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν σᾶς ὡμολόγησα τὸν ἔρωτά μου διὰ τὴν δεσποινίδα Μπωλιὲ δὲν ἔπαυσα νὰ μεταμελοῦμαι διότι ὡμίλησα τόσον ἐλαφρά. Ἀλλ' ὅταν ἀγαπᾷ τις τοῦ φαίνεται ὅτι ἡ καρδιά του εἶνε πολὺ στενὴ διὰ νὰ χωρέσῃ ὅλην τὴν ἀγάπην του, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀρίνει νὰ τοῦ φεύγουν περισσότερα ἀφ' ὅσα θέλει νὰ 'πῇ. Αἱ ἐξομολογήσεις μᾶς ἔρχονται εἰς τὰ χείλη καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σταματήσωμεν.

Μόλις σᾶς ὡμίλησα καὶ ἀμέσως αἱ ὀνειροπολήσεις διελύθησαν καὶ ἡ ἀλήθεια μοῦ παρουσιάζετο ἐν ὅλῃ της τῇ ἀγριότητι. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιὲ δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ τὴν τιμὴν νὰ παρατηρήσῃ ὅ,τι ὑπάρχω. Εἶναι πλουσία, ἀγαπᾷ τὸν ἐξάδελφόν της, θὰ γείνῃ δούκισσα. Καὶ πρέπει νὰ εἶμαι θεότρελος διὰ νὰ τὴν ἀγαπῶ· γι' αὐτὸ ἀξίζω μιὰ τιμωρία καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὴν ὑποστῶ. Μὴ μοῦ κρύπτετε τίποτε, 'πέτε τά μου ὅλα.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΔΗΜ. ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΕΙΟΥ

Πρὸς τὸν κ. Ι. Ἀποστολόπουλον.

Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5784 τῆς 21 λήγοντος φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος *Παλιγγενεσία* ὑφ' ὑμῶν γραφέντα περὶ τοῦ Δημοσίου Δενδροκομείου ἀφορῶσι κυρίως ἐμὲ, εἰς ὃν ὁ νῦν ἔφορος κ. Π. Γεννάδιος ἔχει ἀναθέσει τὰ καθήκοντα τοῦ δενδροκόμου ἐνόμισα καθῆκον νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Εἶμαι δὲ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ καταλληλότερος, διότι γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν αὐτῷ τῷ Δενδροκομείῳ ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον καὶ τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα τά διελθόντα διὰ τοῦ δημοσίου τούτου καθιδρύματος κατὰ τὰ τελευταῖα τριάκοντα ἔτη καὶ πλέον.

Καὶ πρῶτον μὲν σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι σήμερον οὔτε κατὰ Σάββατον οὔτε κατὰ Κυριακὴν διανέμονται ἄνθη, ὀπῶραι, δένδρα κτλ. ἐκ τῶν τοῦ Δημοσίου Δενδροκομείου. Τοῦτο ἐγίνετο ἄλλοτε καθ' ἑκάστην, ἀφ' ὅτου ὅμως ὁ κ. Γεννάδιος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δημοσίου Δενδροκομείου ἡ διά τινας εὐεργετικὴ αὕτη συνήθεια κατηργήθη, πρὸς ἄκραν δυσαρέσκειαν αὐτῶν.

β) Τὸ ὕδωρ τοῦ δημοσίου Δενδροκομείου ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὀρφανίδου-Σπανοπούλου ἐπωλεῖτο εἰς τὸν κῆπον Κρασᾶ ἐνῶ σήμερον χρησιμοποιεῖται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ Δενδροκομείου.

γ) Ἐλησμονήσατε, φαίνεται ὅσα ἄλλοτε ἐγράφετε περὶ τῶν καταχρήσεων τοῦ κ. Ὀρφανίδου καὶ περὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του κακῆς καταστάσεως τοῦ Δενδροκομείου, διὰ τοῦτο σήμερον λέγετε ὅτι οὗτος ἐκαλλιέργει τὸ δημόσιον τοῦτο κτῆμα μέχρι σπιθαμῆς. Ὁ κ. Ὀρφανίδης, ὡς καλῶς γνωρίζετε καὶ ὡς ἐγὼ δύναμαι νὰ σᾶς πληροφορήσω, ἐκ τῶν ἐργατῶν τοῦ Δενδροκομείου εἶχε δύο ἢ τρεῖς διὰ τὴν ἰδίαν του ὑπηρεσίαν (πρὸς καλλιέργειαν τοῦ κήπου του καὶ ὑπηρεσίαν τῆς οἰκίας του) μόνον δὲ τὸ ἓν τρίτον τοῦ Δενδροκομείου ἐκαλλιεργεῖτο, ἐδαπανᾶτο δὲ τὸ αὐτὸ ποσὸν, ὅπερ καὶ σήμερον δαπανᾶται.

δ') Ἄλλοτε τοῦ δενδροκόμου Σπανοπούλου τὸ μόνον ἔργον ἦτο ἡ ἐν τῷ δενδροκομείῳ κυνηγεσία, ἐνῶ σήμερον εἶνε αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον τὸ κυνηγεῖν ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ καθιδρύματος τούτου.

ε') Ἐρρόνουν ὅτι ὑμεῖς τοὐλάχιστον, καθ' ὃ γεωπόνος, θὰ ἐγνωρίζετε ὅτι τὰ μεγάλα δένδρα (μάναις) οὔτε μεταφυτεύονται οὔτε ἀγοράζονται, διότι εἰς πάντα ἔχοντα πρακτικάς τινας γνώσεις κηπουρικῆς εἶνε γνωστόν, ὅτι ταῦτα μεταφυτευόμενα ἀποξηραίνονται.

ς') Τὰ δένδρα ἐφέτος ἐμβολιάσθηκαν ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐπέτυχον ἅπαντα ὡς πᾶς τις δύναται νὰ βεβαιωθῇ ἰδίοις ὄμμασιν.

ζ') Ὁ κ. Γεννάδιος δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ ἀνωτέρους ὑπαλλήλους (ὡς τὸν νομάρχην, τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνο-

μίας, τοὺς τμηματάρχας) ἀπὸ τοῦ νὰ ἔρχωνται καὶ μένωσι ἐνίοτε ἐπί τινας ὥρας ἡσύχως ἐν τῷ Δενδροκομείῳ. Ἐν τούτοις ἀπαγορεύει αὐστηρῶς τὴν ἐν τῷ δημοσίῳ τούτῳ καθιδρύματι ἐκτέλεσιν τῶν ὀργίων, τὰ ὁποῖα ἐξετελοῦντο ἐν τῷ Δενδροκομείῳ ἐπὶ Σπανοπούλου-Ὀρφανίδου.

η') Ὁ κ. Ὀρφανίδης μετέβαινεν εἰς τὸ δενδροκομεῖον τὸ πολὺ ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἐνῷ ὁ κ. Γεννάδιος μεταβαίνει πολλάκις καὶ δὶς τῆς ἡμέρας, ἑπομένως ὁ νῦν ἔφορος συγκριτικῶς δαπανᾷ εἰς ἁμάξας πολὺ ὀλιγώτερα τοῦ πρώην. Ὑπογράφω δ' ἐγὼ τὰς ἀποδείξεις τῶν ἀγωγέων, διότι ἐγὼ πληρώνω τὰς ἁμάξας αἵτινες μεταφέρουσι τὸν ἔφορον εἰς τὸ δενδροκομεῖον.

θ') Ὁ πρώην ἀστυνομικὸς κλητὴρ Μαθᾶς, τὸν ὁποῖον ἀναφέρετε, κ. Ἀποττολόπουλε, εἶνε ὁ φύλαξ τοῦ δενδροκομείου, ὅστις ἱστάμενος παρὰ τὴν θύραν τοῦ καταστήματος ὡς ἄλλος κέρβερος ἐμπόδιζε τὸν κ. Σπανόπουλον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκτελῇ τὸ ἔντιμον αὐτοῦ ἐπάγγελμα, τούτου δ' ἕνεκα καὶ ἡ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου καταφορὰ τοῦ κ. Σπανοπούλου.

ι') Ἐνῷ ἐπὶ τῆς ἐφορείας τοῦ κ. Ὀρφανίδου εἰσεπράττοντο 1000, 2000 ἢ τὸ πολὺ 3000 δραχμαὶ κατ' ἔτος (ἅπαξ εἰσεπράχθησαν μόνον τριακόσιαι), ὁ κ. Γεννάδιος ἐπὶ ἓν ἔτος εἰσέπραξε δέκα περίπου χιλιάδας δραχμάς, τόσα δὲ νέα δένδρα ἐφυτεύθησαν, ἐσπάρησαν καὶ ἐνεκεντρώθησαν, ὥστε αἱ εἰσπράξεις τοῦ ἀρξαμένου ἔτους ἔσονται κατὰ πολὺ ἀνώτεραι.

ιά) Ἡ ἑταιρία τοῦ σιδηροδρόμου ἐφέτος ἠγόρασε παρὰ τοῦ δημοσίου δενδροκομείου δένδρα ἀξίας μόνον χιλίων περίπου δραχμῶν. Ἐπὶ τῆς ἐφορίας δὲ τῶν Ὀρφανίδου—Σπανοπούλου ἡ αὐτὴ ἑταιρία εἶχεν ἀγοράσει δένδρα ἀξίας πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς δύναμαι νὰ σᾶς πληροφορήσω ποτὲ δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.

ιβ') Ἡ ἐν γένει κατάστασις τοῦ δενδροκομείου εἶνε ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ καλλιτέρα τῆς περισυνῆς, ἡμέρᾳ δὲ τῇ ἡμέρᾳ τὸ δημόσιον τοῦτο καθίδρυμα βελτιοῦται καὶ πλουτίζεται διὰ νέων φυτῶν συλλεγομένων πανταχόθεν.

Ταῦτα πάντα δύνανται νὰ ἴδωσι καὶ νὰ ἐννοήσωσι πάντες, σοφοὶ καὶ μὴ σοφοί, ἐπιστήμονες καὶ μὴ ἐπιστήμονες, ἀρκεῖ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ δενδροκομεῖον ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς καὶ οὐχὶ κεκλεισμένους ὑπὸ τοῦ συμφέροντος, τοῦ πάθους, καὶ τῆς εὐτελείας. Ἐκεῖνοι ὅμως οἱ ὁποῖοι μεταβαίνουσι ἐκεῖ ἔχοντες τὸν νοῦν ἐσκοτισμένον ὑπὸ ταπεινῶν καὶ ἀθεμίτων συμφερόντων, βεβαίως θὰ ἐκλάβωσι τὰς κυπαρίσσους, τὰς ῥοδακινέας, τὰς πεύκας καὶ τὰ τοιαῦτα ἀντὶ λαχάνων τὰ δὲ στρουθία ἀντὶ ὀρνίθων καὶ ἰνδιάνων ἐχόντων πηχυαῖον στόμα καὶ καταβροχθιζόντων τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα οἱ *σήμερον ἐκλαμβανόμενοι ὡς ἔντιμοι καὶ ἐπιστήμονες* Σπανόπουλοι καὶ τοιοῦτοι δῆθεν ἐφύτευσαν. Πρὸς τούτοις ἀνάγκη νὰ πληροφορήσω τὸν κ. Ἀποστολόπουλον (ὅστις εὐχόμεθα ν' ἀπατᾶται καλῇ τῇ πίστει) ὅτι τὸ Δημόσιον Δενδροκομεῖον οὐδέποτε διηυθύνετο μετὰ μεγαλειτέρας ἐπιμελείας, αὐστηρότητος καὶ ἐπιτυχίας, τοῦτο δὲ βλέποντες οἱ συμμορῖται τοῦ παρελθόντος συστήματος, ὠνειρεύοντο ἀποτυχίας, τὸ πᾶν ὑπόσχονται τοῖς ἀναδεχομένοις νὰ πολεμήσωσι τὸν κ. Γεννάδιον διὰ μέσων ποταπῶν καὶ ἀναξίων εἰς ἀνθρώπους εὐηγμένους.

Ἐν τέλει ὑπενθυμίζομεν τῷ κ. Ἀποστολοπούλῳ, ὅτι ὁ μὲν Χαιρέτης διευθύνας ἐπὶ δεκαπέντε περίπου ἔτη τὸ Δενδροκομεῖον ἀπέδρα χωρὶς νὰ δώσῃ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον λογαριασμὸν τῆς πολυχρονίου διαχειρίσεώς του (τοῦτῳ συνεμορφώθη καὶ τις διευθυντὴς τῆς ἐν Τύρινθι γεωργικῆς σχολῆς). Μετὰ τοῦτον δὲ ἐλθὼν ὁ κ. Ὀρφανίδης, ὅστις διεχειρίζετο τὰ τοῦ Δενδροκομείου *ὡς πάντες γνωρίζομεν*, ἄφισε καὶ αὐτὸς ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐμποδίζεται ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐξέλεγξις τῶν ἀπὸ τοῦ 1865 εἰσπράξεων τοῦ κ. Ὀρφανίδου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1883.

Φίλιππος Βουλγαράκης.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΣΘΕΝΟΥΝΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

Ὑπὸ **Φαλέζ**

I

Φίλτατε Καλιβάρ,

Ἡ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακῶν— διότι εἰσὶν ἀληθεῖς ὄζουσαι τρῶγλαι— καὶ τῆς τύχης τῶν ἐν αὐταῖς διαιτωμένων ἀτυχῶν θυμάτων τῆς ἁμαρτίας, φιλανθρωπικὴ φωνή, ἣν ἀφήκατε, ἔν τισι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», συνεκίνησε πάντας καὶ κυρίως τοὺς γινώσκοντας ἐκ τοῦ πλησίον τὴν κακὴν κατάστασιν τῶν δυσμοίρων τούτων—τὰς τυραννίας, ὅσας ὑφίστανται παρὰ τῶν ἐπιτηρητῶν καὶ— τὰς δυσκολίας, ἃς ἀπαντῶσι καὶ εἰς τὴν δικαιοτέραν αἴτησίν των, πολλάκις μὴ πραγματοποιουμένην ἢ ἂν τοῦτο σπανίως συμβῇ, ἀφοῦ «τοὺς *βγάλουν τὴν ψυχὴν*» κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον.

Ὅθεν, μετὰ παλμοῦ καὶ εὐχῆς πραγματοποιήσεως σὲ συγχαίρω, σὺν τοῖς λοιποῖς ἐκτιμήσασί σε, καὶ ἐγώ, διὰ τὴν θεάρεστον ἔμπνευσίν σας καὶ διὰ τὰς πλήρους ἐμβριθείας παραμυθητικὰς γραμμάς, ἃς ἐδημοσιεύσατε ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, παροτρύνων νὰ ἐξακολουθήσητε πραγματευόμενοι μελέτην, τοσούτῳ σπουδαίαν καὶ κοινωνικήν, ἥτις μ' ἔκαμε μάλιστα, κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ἀνάγνωσιν καὶ σχολὴν ἐπ' αὐτῆς, ν' ἀναμνησθῶ περιπετείας, ὅσῳ ἁπλουστάτης φαινομενικῶς, τοσούτῳ καὶ συγκινητικῆς, ἀσθενοῦς τινος καταδίκου, ὁ ὁποιπορήσαντος πλέον μηνός, ἐνῷ εἶχεν ἀνάγκην ἐπειγούσης θεραπείας, ὅπως ἀφιχθῇ, ἀπὸ τὰς παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν φυλακὰς τότε, εἰς τὸ ὑπὸ τὸν Λυκαβηττὸν πολιτικὸν νοσοκομεῖον τῆς πόλεως, πρὸς νοσηλείαν· καθόσον ἡ αἴτησίς του πρὸς μετάθεσιν ἐκεῖσε, — πεσοῦσα εἰς χεῖρας ὑπαλλήλων, μὴ ἐννοούντων οὐδέποτε τὸ ἐπεῖγον, ἐκτὸς, ὅταν φοβοῦνται τὴν παῦσίν των ἢ πάσχουσιν οἱ ἴδιοι—ἐνεπλέχθη εἰς τὰ πρωτόκολλα τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων τῶν διαφόρων γραφείων, δι' ὧν διῆλθε.

Ὡς ἐκ τῆς ἀδρανείας μάλιστα τῶν τότε ἁρμοδίων διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ τῆς ἀπανθρωπίας, ἣν ἀπήντησα, καθόσον ἔλαβον, κληθεὶς, προσωπικῶς μέρος, ἀγανακτήσας ἐτήρησα, δίκην ἡμερολογίου, λεπτομερῆ σημείωσιν τῶν διατρεξάντων, μὲ τὴν ἐλπίδα,—ἥτις πραγματοποιεῖται σήμερον,— ὅπως ἐν εὐθέτῳ συυψάλλω, μετὰ συναισθανομένου τὸ καθῆκόν του καὶ ἐννοοῦντος τὸν ὑψηλὸν προορισμόν του δημοσιογράφου τὴν νέαν Ὀδύσσειαν ταύτην πρὸς παραδειγματισμόν.